

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, МАЈ 2009. ГОДИНЕ
ГОДИНА XX, БРОЈ 3307

**ГЛАС за
Николића и Вучића
је ГЛАС за
Тадића и Ђиласа**

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

Глас за Николића и Вучића је глас за Тадића и Биласа

- *Иако су Николић и Вучић покушали, заједно са Тадићем, Биласом, Мишковићем, америчким и британским амбасадором, да униште Српску радикалну странку само да би добили могућност да се понуде Тадићу и Демократској странци као марионетски коалициони партнер, данас поцењују и обмањују бираче изврдњама да нема разлике између најпредњака и српских радикала. Што је Најобичнија лаж и обмана. Сем што је поменути двојац издао и покушао да уништи странку, постоје непремостиве разлике и у полицији коју заснивају поменути странке. Николићева и Вучићева странка је преузела у поштиности програм Демократске странке Бориса Тадића и њима је блиска*

Вашарска идеологија тзв. напредњака

Служећи се невероватном политичком акробатиком, Николић и Вучић кренули су у поход на бираче. Истовремено нуде коалицију ДС и траже уједињене опозиције обмањујући грађане да су тзв напредњаци и српски радикали једно те исто. Заиста невероватан микс различитих политичких ставова и демагошких флоскула који су тешко појмљиви сваком иоле разумном човеку. Међутим, када су у питању гласови и жеља за влашћу тада за тзв. напредњаке политика и идеологија постају минорне ствари. По потреби, мењају се политички ставови као одела. „Моја рука је испружена и чека одговоре и осталих странака, за сада опозиционих, али та рука симболично је упућена и власти”, поручује Николић. На коментар да су потези напредњака прилично у колизији јер с једне стране траже изборе а с друге стране пружају руку, Вучић објашњава на следећи начин „Не ми смо у кампањи, Не ми смо у кампањи за изборе. Ми смо одржали, ми смо... не то је део решења” (Полиграф 13. 4. 2009). Озбиљност политичког де-

ловања напредњака, описује и мр Ања Филимонова у тексту „Ликвидација Српске радикалне странке”: „Највероватнија будућност СНС је да ће постасти 'политички пластелин' који добија своју форму 'по нарудби' и 'за дневну

употребу'. Када буду потребни гласови сиротиње, партија ће употребљавати 'социјалну реторику', када буде потребно да брани 'слободу предузетништва', она ће иступати у одбрану тајкуна. Да задовоље растуће симпатије пре-

Српска радикална странка неће никада ни на који начин сарађивати са Николићем и Вучићем

Српска радикална странка неће никада ни на који начин улазити у било какву коалицију са Николићем, Вучићем, и тзв. напредњацима. Може ли се говорити о било каквој сарадњи Српске радикалне странке са неким ко је, зарад сопствених интереса, интереса Демократске странке, Брисела и Вашингтона, покушао да уништи њу, њеног председника, да га најстрашнијим измишљотинама сатанизује и на сваки начин му отежа одбрану објављујући наводне транскрипте разговора са тимом који помаже његову одбрану, са неким ко је неовлашћено задужио странку и покушао финансијски да је дотуче. Одговор је једноставан: Не може. Српска радикална странка неће никада на било који начин сарађивати, улазити у коалиције или имати било какве везе са издајницима, марионетама режима и Запада као што су Николић и Вучић, који сопствене интересе стављају изнад општих. Био би то неморалан чин и непоштено и према самој странци, њеним члановима и према грађанима Србије.

ма Русији, 'нови напредњаци', не напуштајући „европски брлог“, апеловаће на категорије руско-српског братства. Уз помоћ СНС власт ће давати 'одушка' бирачком телу и неће дозволити испољавање снаге народног отпора. Политика СНС ће се састојати од свакодневних компромиса и провокација својих бивших сарадника”.

Иако су Николић и Вучић покушали, заједно са Тадићем, Ђиласом, Мишковићем, америчким и британским амбасадором, да униште Српску радикалну странку само да би добили могућност да се понуде Тадићу и Демократској странци као марионетски коалициони партнер, данас потцењују и обмањују бираче тврдњама да нема разлике између напредњака и српских радикала. Што је најобичнија лаж и обмана. Сем што је поменути двојац издао и покушао да уништи странку, постоје непремостиве разлике и у политици коју заступају поменуте странке. Николићева и Вучићева странка је преузела у потпуности програм Демократске странке Бориса Тадића и њима је блиска. „Својим потезом, Тома је омогућио Борису да буде ујединитељ на политичкој сцени, омогућио му је европски консензус, смањило отпор на његовом политичком путу”, пише Жељко Цвијановић, уредник „Стандарда” и додаје: „Колико год између њега (Николића) и Бориса (Тадића) постојале велике политичке и сваке друге разлике, не постоји међу њима више ништа толико непремостиво због чега за неко време не би могли да раде заједно, да седе у истој влади.”

Може ли се говорити онда о било каквој сарадњи Српске радикалне странке са неким ко је покушао да је уништи, ко њеног председника најстрашнијим измишљотинама сатанизује и на сваки начин му отежава одбрану објављујући наводне транскрипте разговора са тимом који помаже његову одбрану, са неким ко је неовлашћено задужио странку и покушао финансијски да је дотуче? Одговор је једноставан: Не може. Српска радикална странка неће никада на било који начин сарађивати, улазити у коалиције или имати било какве везе са издајницима, прозападно оријентисаним манипулаторима као што су Николић и Вучић. Био би то неморалан чин и непоштено и према самој странци, њеним члановима, и према грађанима Србије.

Протекли период показао је да су незадовољни и разочарани учесници неуспелог пуча спремни на све, уз свесрдну помоћ режима, Брисела и Вашингтона и медија. Борис Тадић чини све за своје нове миљенике, за своје нове савезнике, за Николића и Вучића. Легализована је отимачина отетих

мандата Српске радикалне странке у Народној скупштини, а затим и променен Пословник не би ли се посланици Српске радикалне странке ућуткали. Демонстрирајући правно и политичко насиље, Демократска странка избацила је читаву посланичку групу из парламента не би ли неометано могла да доноси по хитном поступку, по државу и њене грађане катастрофалне законе.

Упркос свему, Николић и Вучић лажно се представљају и као део опозиције. Збиром невероватних демагошких клишеа који су неиспуњени реалним садржајем, Вучић и Николић очигледно играју тврдо на све стране, па где упали. У политици, како тврди проф. др Коста Чавошки, међутим, нема дилеме – или си опозиција или власт. „**Нажалост, у политици нема средњег пута, нити такозване Аристотелове златне средине између онога што је превише и онога што је премало. У политици, како је то говорио Макијавели, увек је избор или – или. Дакле или једна супротност или друга супротност, нема средњег пута. Према томе, или си за владу или си за опозицију, или си за своју странку која је опозициона или си за**

фракцију која се отцепљује, а која хоће да уђе у састав владе. Ту мешетарења нема”.

Политика корупције и криминала

Пошто је очигледно да је у питању само лажно представљање и да глас за Николића, Вучића заправо представља глас за Тадића, Ђиласа и Демократску странку поставља се питање шта грађани могу да очекују од једног таквог савезништва. Може ли ово савезништво грађанима обезбедити бољи стандард ако је ДС до гуше огрезла у корупционашким аферама, а Николић и Вучић не само што су се истакли не домаћинским, расипничким и неодговорним понашањем у СРС, па се поставља питање како би водили једну општину, већ су познате и њихове везе са тајкунима Мишковићем, Беком али и Станком Суботићем Џанетом и другима? Вероватно може. Тако што ће се обезбедити бољи стандард грађанину Николићу, Вучићу, Ђиласу и Тадићу и њима блиских и драгих особа. Али да кренемо редом.

Вучићево и Николићево кафенисање са Тадићем

Вучић и Николић редовно добијају похвале од представника власти да се странка Томислава Николића приближила, у својим ставовима, Борису Тадићу. То признаје и Александар Вучић који је одувек био познат по својој „скромности“: „Дакле, не бавимо се ми овим послом да бисмо вређали ни Тадића ни Динкића, нити било кога другог. Већ да би смо пронашли, у тешким условима, најбоље решење за нашу земљу. Не нудимо се као неко ко треба да буде део владе да би ми имали део колача. Не пада нам на памет да имамо три министра и пет директора” (Полиграф, 13. 4. 2009). Министар Ивица Дачић, у недељнику „Сведок” отворено је проговорио о блискости ДС и тзв. Напредне странке: „Вучић и Николић не могу да нападну Тадића пошто са њим пију кафу редовно. Вучић седи и прави планове са Ђиласом. Погледајте, Скупштина града Београда финансира 'Правду'. Када говоримо о реконструкцији владе, мислим да је приближавање Томислава Николића Борису Тадићу једина позитивна ствар.”

Не морају више Вучић и Николић да се муче да доказују да су опозиција, сада више нема никакве сумње да је тзв. Напредна странка део фронта владајућих странака.

Видели смо да се Томислав Николић из све снаге труди да учврсти везе са ДС, па је недавно објашњавао како је био у посебној врти пријатељства са Зораном Ђинђићем.

Према понашању владајуће већине, јасно је да ће на све могуће начине да покушавају да испуне захтеве америчког амбасадора.

За почетак довољно је осврнути се само на изјаву бившег градоначелника Зрењанина и председника Војвођанског одбора ДС Горана Кнежевића, дату у исказу пред истражним судијом, да се та странка финансирала из анонимних донација у готовини које су уплаћиване мимо рачуна и чувале се у сефу, као и средствима добијеним од јавних предузећа покрајинских институција. Тамо је још један у низу показатеља да

је Демократска странка већ девет година главни извор криминала и корупције. Скандалозно је да су средства из НИС-а и Фонда за капитална улагања АП Војводине завршавала у сефу Демократске странке. Намеће се питање шта у будућности грађани Србије, који ових дана воде битку за голо преживљавање, могу да очекују од тих истих који су, без имало скрупула и страха, на овај начин трошили њихов новац.

Може ли се веровати демагошким изјавама Бориса Тадића да се корупција мора искоренити ако сваки дан слушамо о некој новој афери у коју су директно укључени функционери Демократске странке. Корупција и криминал, као уобичајени механизми политичког деловања Демократске странке, свакодневно узбуравају целокупну српску јавност. Буџет града Београда, као и многих других општина у унутрашњости, јавних предузећа и установа, „епицентар” је плачке и „демократске” отимачине какву историја ове земље у својим анализима није забележила. Док

су људи остајали без посла, социјалног и пензијског осигурања, школарине рачуна, тзв. демократски режим играо је у своју, али и у корист тајкуна. У општинама у којима су били на власти, мимо закона, дизали су себи плате док је народ за то време гладовао. Јавна градска предузећа, намештањем тендера за јавне набавке, похарана су и опустошена. Режим није никада дизао руку када је требало да се донесе нека одлука у корист грађана, већ искључиво у корист тајкуна. Скандалозно је да се чак и поједини министри питају где је завршило 16 милијарди евра инвестиција ако је привреда у колапсу а Србији прети банкрот.

С друге стране, посланик Јадранко Вуковић тврди да има сазнања да су Вучић и Николић правили политичке договоре са режимом и за то узимали паре. Војиславу Шешељу и врху странке су то представљали као неопходни политички компромис у државном интересу, а заправо су свој тобожњи патриотизам уновчавали на релацији од Ан-

Николић нуди коалицију Тадићу

„Хитно тражим владу са Тадићем”, поручио је Томислав Николић у интервјуу Вечерњим Новостима (14. 5. 2009) и тако обелоданио оно што Српска радикална странка и јавност месецима тврде да је једини циљ Николића и Вучића, да постану марионетски партнер ДС владе.

Николићев јавни позив Тадићу да заједно формирају концентарциону владу је један у низу позива које Николић константно упућује Демократској странци за сарадњу и коалицију. Николић је, наиме, почетком године нудио подршку мањинској влади.

О блискости ове две странке недавно је проговорио и Драган Ђилас, градоначелник Београда из ДС-а, који је у једној телевизијској емисији одао признање Александру Вучићу да тзв. напредњаци имају исти програм као и демократе.

Упркос јасном позиционирању напредњака као прорезимске странке, Николић наставља са обманом и лажима. Вређајући здрав разум бирача, у истом интервјуу у коме нуди коалицију Тадићу тражи и расписивање избора, што једно друго искључује. Код напредњака, очигледно, када су у питању гласови бирача све се може. По потреби, у исто време напредњаци се представљају и као део владајуће коалиције и као део опозиције. Математичка калкулација, за разлику од искрености, нимало не недостаје ни Вучићу ни Николићу. Међутим, грађани су одавно схватили, а у томе су им понајвише помогле изјаве Вучића и Николића, тзв. напредњаци дефинитивно нису опозиција, већ сигуран партнер ДС-а.

дришевог венца до републичке владе. Ових дана, такође, предлажу неке законе. Каква је позадина свега тога? Није ли у питању поново неки договор и компромис?

Грађани су могли да чују, током скупштинских преноса, да се Вучић, који себе представља као борца за социјалну правду, знао хвалити, у сада већ бившој странци, како носи сат од осам и по хиљада евра, пише оловком од хиљаду и по евра, како је по странци имао обичај да маше торбицом пуном пара. Вучић, који наводно брине о интересима грађана, том истом сиромашном народу сваки дан, путем интервјуа, говори како поседује подрум пун скуповених вина, да би у једном интервјуу превазишао сам себе и на питање чега ће се одрећи у наступајућој кризи, признао да се овог алкохола не би одрекао никад. Могу ли се онда искрено заступати ин-

тереси бирача ако их заступа страствени сакупљач скуповених вина која коштају исто као и просечна плата у Србији, а нека и више? То признаје и сам Вучић: „**Ја данас живим боље, ако мене питате лично. Али мислим да грађани живе тешко, да имамо много сиромашних људи и плашим се да су људи, да људи данас осећају бесперспективност и незнање више него икада**” (Полиграф 13. 4. 2009). Иначе, у јавности се одавно прича о повезаности Александра Вучића и са Станком Суботићем Цанетом. Према речима генералног секретара СРС-а, Елене Божић-Талијан, „**Вучић је од Станка Суботића Цанета добио милион евра**”. Према њеним речима, странка поседује поуздано сазнање да се Вучић састајао са Цанетом, као и да су неки од тих сусрета били у Москви.

С друге стране, Николић је у перио-

ду март-јун 2008. године неовлашћено задужио Српску радикалну странку, без знања председника др Војислава Шешела, Председничког колегијума и Централне отаџбинске управе, и то за износ од 800.000 евра! Истовремено, по признањима самог Николића, тајкуни Мишковић и Беко су финансирани његове наступе на телевизији. Домаћин Николић је, такође, признао, на Централној отаџбинској управи, да је обезбеђен до краја живота: „**Ја пара имам довољно за цео живот, ја имам довољно новца да проживим живот до краја како треба**”. Такође, посланик СРС-а, Јадранко Вуковић, пре неколико месеци обелоданио је информације да је Николић згрнуо паре на пројекту изградње термоелектране на гас у Новом Саду, који није реализован. Према наводима овог посланика, Николић је учествовао у пројекту који је водила

Сарадња са сваким ко добро плаћа

Текст који је објавила „Политика” (7. 5. 2009. године), а у коме се наводи да „**Скоро половина од наведених 12 приватних донатора Српске напредне странке долази из фамилије Томислава Николића. Свеукупно они су напредњаке дотирали са скоро два милиона динара. Уз лидера СНС-а, новчане прилоге веће од 300.000 динара странци су дали још и његови синови Радомир и Бранислав, супруга Драгица, као и њен брат Мирослав Латинковић**”, отворио је многобројна питања о стеченој имовини породице Николић која са лакоћом издваја више 20.000 евра, иако глава породице зарађује само посланичку плату. Извештај тзв. напредњака о финансирању поменутих странке, у коме се као главни донатори наводе чланови породице Николић, дефинитивно је потврдио речи Томислава Николића: „**Ја пара имам довољно за цео живот, ја имам довољно новца да проживим живот до краја како треба**” изговорене на Централној отаџбинској управи (12. 9. 2008. године). С друге стране, отворило се и питање повезаности тзв. напредњака и тајкуна јер је Николић пре извесног времена за „Мондо” изјавио да ће „**странку финансирати њени чланови, али да неће одбити понуде богатих пословних људи уколико они буду заинтересовани**”. У јавности се, наиме, дуго времена, и пре пуча у СРС, шпекулише о Николићевој и Вучићевој повезаности са тајкуни-ма. „**Томислав Николић је наредио да на одбору, где се расправља о раду БИА, не помињете тајкуне зато што ви не знате који од њих нас финансирају**”, упозорио је Александар Вучић посланике СРС-а који су на једној од седница покренули питање Мирослава Мишковића. О парама које су му давали тајкуни, видевши да ће све то да исплива у јавност, отворено је проговорио и Николић, тврдећи у „Утиску недеље” да су му паре за кампању дали и Мишковић и Беко. Чињеница да поменути новац никада није стигао на рачун Српске радикалне странке, која се искључиво финансирала из буџета и од чланарина, потврђује да су у питању биле Николићеве личне везе са тајкуни-ма који му и дан-данас помажу. „**Николић и Вучић су ти који су добили огромне количине новца од својих пријатеља тајкуна да би извршили удар на СРС и формирали нову странку. Једна у низу новчаних награда коју су добили, била је у следећем износу: Томислав Николић је од Мишковића добио 3 милиона евра, а Александар Вучић 1,5 милион евра. Познајући Вучића, знам да га је веома погодило што је добио душло мање од Николића. Посебно зато што се Вучић хвалио како без њега не могу да направе нову странку, јер, како је говорио, сам Николић без Вучића ништа не вреди. И заиста, Мишковић је инсистирао да 'мали', у преводу Вучић, мора да уђе у овај договор. Дакле, када су добили новац, Николић и Вучић су питали да ли је то новац за нову странку, а Мишковић им је рекао: 'Не, за странку ћете добити накнадно, ово је за вас'**”, тврди генерални секретар Српске радикалне странке Елена Божић-Талијан. Према њеним наводима, све је организовао наш држављанин који ради за ЦИА, Зоран Кораћ. „**Он је задужен за координацију на релацији амерички амбасадор-тајкуни-Тодић-Додик. Познат је и по томе што је учествовао у организовању и наоружавању за 5. октобар, као и у бројним мутним приватизацијама**”.

Александар Вучић се након изнетих оптужби бранио тврдњама да ће поднети тужбу против самог себе, а затим, ако се докаже да му је Мишковић дао један динар, скочити са неке зграде на главу (прво је то била зграда Телевизије Б 92) јер наводно, како тврди, „мислим да сви у граду знају да Мишковић има негативан однос према мени и то не треба посебно објашњавати” („Курир”, 14. јануар).

У очи боде чињеница да је Вучић у јавности бранио и покушавао да заштити само себе, али не и Николића, иако је овај то више пута чинио за обојицу.

**ЗАКЛЕТВА
НАРОДНОГ ПОСЛАНИКА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ**

Ја, **ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ**

Заклињем се као народни посланик,
Заклињем се свемогућим Богом,
Заклињем се својом православном вером,
Заклињем се својим именом и чашћу,
Заклињем се славом својих предака и будућношћу својих потомака,

Да ћу часно, поштено и предано, обављати своју посланичку дужност, поштујући страначку дисциплину и извршавајући одлуке највиших страначких органа, у складу са Програмом и Статутом Српске радикалне странке.

Јединство српског народа и државе, политичка демократија, цивилизовани правни поредак, економски просперитет и социјална правда, увек и свуда представљаће главне циљеве моје политичке борбе.

Мојим посланичким мандатом у сваком тренутку ће располагати Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке, и њеној вољи ћу се безусловно покоравати.

Како ја ову заклетву поштовао и испуњавао, тако и мени Бог помагао.

Народни посланик
Српске радикалне странке

Да је заклетва положена **26. 01. 2004.** године у
ХРАМУ Св. ОЦА НИКОЛАЈА, својим печатом и потписом
Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке потврђује

Ирфан Мамешић
Зоран Стојановић

за Председника
Српске радикалне странке
др Војислав Шешељ

Морал: Да ли заклетва у цркви има рок употребе као да је конзерва или јогурт?

компанија „Ментор енерџи“, чији је директор, Мануел Вернли, мајор швајцарске обавештајне службе и сарадник МИ 6, који је био активан и присутан на Балкану током деведесетих година.

Може ли се истовремено бирачима нудити бољи живот и заступати оваква политика? Сурова реалност, мноштво корупционашких афера, армија незапослених и гладних наводе на супротан закључак. Те две ствари искључују се

међусобно. Није ли онда глас за Николића и Вучића заправо глас за Тадића, Ђиласа и Демократску странку? Није ли то онда глас против интереса грађана, а у личну корист поменутих политичара? Овакав развој догађаја, међутим, никога не би требало да чуди. Ако се анализирају догађаји у протеклих неколико месеци, онда се долази до закључка да је заправо и пуч у СРС направљен са циљем да се ослаби најјача опозици-

она странка, а онда, када то није успело, да се направи нова, она која би била сигуран коалициони партнер ДС-у.

**„Напредњаци”
– сигуран партнер ДС-а**

Одмах након неуспелог пуча у Српској радикалној странци, а касније и оснивања Српске напредне странке, Николић и Вучић отворено су почели да говоре о коалицији са Демократском странком. У дневној штампи, готово свакодневно, објављивани су текстови са насловима: „Како ће напредњаци да сарађују са Тадићем”, „Томина штака за кризу”, „Спремни за подршку” итд. Ево како је Николић појашњавао разлоге за коалицију са ДС-ом: „Упитан да ли постоји могућност да после избора СНС уђе у владу са ДС, он је казао да би се то десило само у случају да се Србија нађе у кризи која би изискивала да две странке одлучују о судбини земље. Николић међутим, не одбацује могућност сарадње напредњака и ДС на локалном нивоу („Вечерње новости”, 23.11). Николић тада не искључује могућност ни подршке мањинској влади: „Постоји могућност сарадње у случају евентуалне велике кризе у Србији и то као мањинску подршку влади – обзнанио је лидер напредњака”, („Глас јавности”, 23.11).

Коалицију са напредњацима не искључују ни демократе. „У будућности не бих искључио могућност сарадње са том странком”, изјавио је председник Извршног већа Војводине и потпредседник ДС-а Бојан Пајтић и додао: „На оснивачкој скупштини напредњака били су и многи амбасадори из земаља ЕУ и других западних земаља и очигледно је да је та странка постала прихватљива за наше европске партнере” (Ганјуг, 25. 12. 2008).

Коалиције у локалним парламенти-ма које су формирале са ДС, на поновљеним изборима у појединим општинама, скинуле су и последњу маску лажног представљања тзв. напредњака као опозиционе странке. Треба упитати грађане који живе у тим општинама да ли се у њиховим срединама нешто променило набоље. Одговор који ћете добити је негативан. Данас су Николић и Вучић дефинитивно далеко од опозиције, али близу Бриселу, Вашингтону и режиму.

**Бриселска и вашингтонска
Николићева и Вучићева политика**

Међу првима који су проговорили о прихватљивости новопечених напредњака били су управо амерички и британски амбасадор. Уз поруку да се политичке партије и људи могу мењати, али да су вредности и политика оно што је важно, **Британски амбасадор**

Стивен Вордсворт изразио је уверење да ће Европа прихватити оне људе из СРС који су укључени у оснивање нове партије и који у потпуности прихватају да будућност Србије, као стабилне демократије, лежи у сарадњи са суседима. Амбасадор Велике Британије је пре свега мислио на суседе из Европске уније који Србији предвиђају „светлу“ будућност уколико наша држава призна независности Косова, изручи Младића и остале хашке оптуженике, изврши регионализацију Србије итд.

Николић не само што је променио политичку партију, већ је политичке ставове, за које се годинама уназад залагао, променио за 180 степени. То је уосталом потврдио и сам амерички амбасадор, истакавши да су се поједини људи охрабрили и јасно ставили до знања да се не слажу са политиком свог лидера Војислава Шешеља.

Нешто касније обелодањени су и сусрети које је Николић имао са амбасадом западних земаља: „Уверен сам да Српска напредна странка, коју је формирао господин Николић, преузима позитивне кораке у правцу Европе. То је разлог због чега сам се срео са њим. Одајем му признање за то што је скупно храброст да прекине везу са Шешељем”, изјавио је Камерон Мантер амерички амбасадор („Вечерње новости”, 26. 10. 2008). Тај исти амбасадор, ових дана упозорава владу да обузда лидере Срба са севера Косова који, по њему, производе насиље. Дакле, Мантер, који хвали Николића, а овај се са тиме поноси, неправедно оптужује српски народ који је свакодневно у јужној српској покрајини изложен најбруталнијим видовима насиља и притисака не би ли напустио своје домове.

Николић је, додуше у почетку, крио своју повезаност са Вашингтоном. До обелодањивања сусрета, одговарајући на оптужбе да су га врбовале неке стране обавештајне службе, Николић је говорио: „Савест ми је потпуно чиста. Немам односе ни са ким, посебно не са западним снагама, силама и службама” („Мондо”).

Одобравање и подстицање америчког и енглеског амбасадора јасно сведочи о томе да Николић и Вучић добијају дозволу, али и помоћ у отвореној борби са Шешељем и СРС. Разговоре са америчким амбасадором Николић је образложио приликом да му пренесе своје ставове и шта сутра може да се деси. Јавна је тајна да је амерички амбасадор Камерон Мантер захтевао од Бориса Тадића да се Томиславу Николићу и његовој групи грађана, која нелегално седи у парламенту, обезбеди права која им према Уставу и закону не припадају. „Мислим да ту постоји погрешна потреба владајуће коалиције да кроз однос са Николићем води рат са

СРС, а тај рат се преноси у скупштинску салу и не можемо да радимо посао већ четири дана”, изјавио је Чedomир Јовановић, председник ЛДП-а, на конференцији за новинаре 30. септембра, објашњавајући ситуацију у парламенту. Јовановић је за стање у парламенту прозвао владајућу коалицију, која је према његовим речима „плашила Србију Николићем на прошлим изборима а сада би са Николићем да направи неки договор без обзира на цену коју ће платити Скупштина”.

Амерички амбасадор, заштитник тзв. Напредне странке, тражио је кршење Устава, кршење закона и прекрајање изборне воље грађана како би на отетим мандатима Српске радикалне странке, Томислав Николић, који нелегално седи у парламенту, обезбедио сва права као да је његова странка учествовала на изборима.

То потврђује чињеницу о директном политичком утицају амбасадора САД и Велике Британије и њихово мешање у унутрашње ствари наше земље.

Актuelни режим не само да то дозвољава, него је постао обичан инструмент за спровођење воље и интереса ових амбасадора и познатих тајкуна.

Отуда никако не би требало да чуди да су Николић и Вучић, за само неколико месеци, прешли пут од антизападњака, преко евроскептика до странке проевропске оријентације. Данас су Николић и Вучић уписани у систем прозападних снага Србије за које је, за сваку понаособ, на политичкој сцени предвиђена посебна улога, разрађена тактика и стратегија деловања. Још у кампањи за председника Србије, и то у тренутку када су постојале јасне индиције да се ЕУ спрема да Србији зада завршни ударац по питању независности Косова, да се припрема Статут Војводине са јасно наглашеним сепаратистичким претензијама, Николић је убеђивао грађане, упркос незадовољству чланова СРС-а, да мора постојати сарадња „и са Западом и са Истоком”. Политиком која нема никаквих додирних тачака са реалношћу и фразама о Србији буде равноправан партнер у Европској унији, без условљавања, са Косовом и Метохијом у свом саставу.

Николићеве политичке изјаве постају све више конфузне и противречне. Како је време одмицало, од некадашњег борца за српске националне интересе Николић постаје политичар који је реторички преузео пропагандну паролу ДС-а „и Европа и Косово”.

Бивствовање Николића и Вучића на политичкој сцени Србије данас представља једну тужну причу у којој је истинска народна политика замењена служењем ненародном режиму и разбијању опозиције. Ту тужну слику, у чијем средишту је Николић, најбоље је описао баш управо он сам. Када је посланик Српске радикалне странке, Живадин Лекић, напустио странку 1995. године и однео мандат, Томислав Николић је тада рекао: „Смеће обично иде у канту за смеће. Он није потписао блатно оставку, већ се заклео у цркви да његов мандат припада Српској радикалној странци, па нека сада размишља о својој породици, деци и унуцима”.

Медији само „подобнима”

Штићеницима режима отвара се у потпуности медијски простор не само како би се обезбедило што разорнији ефекат разбијања СРС-а, већ и пропагирања умерене државне политике скројене у Бриселу и Вашингтону. По резону Запада, што је шири блок проевропски оријентисаних странака, то ће лакше да се оконча процес разарања Србије. Николић и Вучић, исто као и режим Бориса Тадића, заступају политику која се заснива на ЕУ догми и интересима домаћих монополиста. Упркос томе што је Србија мала и сиромашна земља, страствени заговорници европских интеграција гурају политику коју би у кризним временима тешко издржале и привреде много развијених земаља.

Уместо штедне, прибегло се расипништву најгоре врсте. У периоду економске кризе, једнострано се примењује Прелазни трговински споразум са ЕУ, који, према изјави министра финансија од 6. 12. 2008. године, производи буџетски губитак од око 267 милиона евра!

Ако би одустала од једностране примене Прелазног споразум, власт би могла да за неколико пута увећа давања из буџета предвиђена за антикризни програм.

Такође, ако би власт одустала од једностране примене Прелазног трговинског споразума са ЕУ, буџетски дефицит од 580 милиона евра би био скоро преполовљен.

Ако би се средства која су губе применом Прелазног трговинског споразума са ЕУ усмерила ка привреди, субвенције привреди би могле бити увећане за скоро 8 пута.

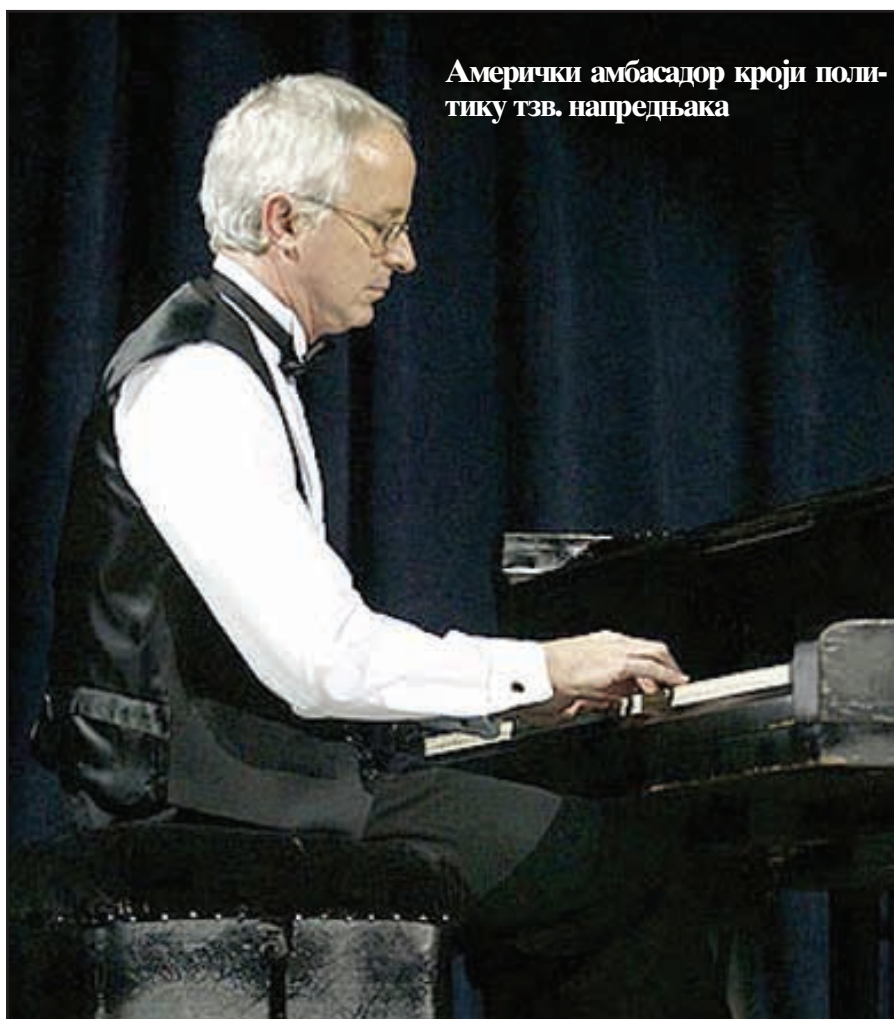
Може ли, након свега, ико да помисли да неко ко заговара такву политику ради у интересу народа? Не може.

Очајничке лажи политичких шибицара

• *Одрекли су се и сџранке и идеологије а лажима би да задрже бираче*

Конвертит увек мрзи оно што је некад био. А често и оно што је сада. То би у најкраћем била дијагноза пропагандног рата који бивши функционери СРС Томислав Николић и Александар Вучић већ месецима воде против Српске радикалне странке и њеног председника Војислава Шешеља. Уморивши се од бесомучне кампање преко свих режимских медија, која је довела до стрмоглавог пада рејтинга њихове тајкунско-амбасадорске политичке скаламерије утемељене на отимачини мандата Српске радикалне странке у Скупштини Србије, решили су да последњим, очајничким потезом, покушају спасити шта се спасити може од политичког рејтинга, ако им већ од образа није остало ништа.

Протеклих месеци, на свим националним фреквенцијама, а и шире, гледали смо фашијалне грчеве поменуте двојице политичких манипуланта, како вриште осуђујући председника СРС др Војислава Шешеља, који, подсећамо, већ седму годину води борбу против Хашког трибунала, како „покушава ликвидирати Томислава Николића“. Та медијска фарса, оркестрирана из медијских центара које контролишу Борис Тадић и Драган Ђилас, са Вучићем и Николићем у главној улози, изнедрила је лавину лажи каквих би се постидели и Си-Ен-Ен и Би-Би-Си у јеку НАТО агресије на Србију и Црну Гору у пролеће 1999. године. За потребе Ђиласа и Тадића, Вучић и Николић су исфабриковали разне бизарне конструкције, попут извесног Нике Гајића из села Хртковаца, „опасног“ симпатизера СРС, који је наводно претио да ће „убити Томислава Николића зато што је издајник“. Данас сви знају да у Хртковцима не постоји симпатизер СРС Нико Гајић и да се ради о личности из бујне маште Александра Вучића. После су „атентатори“ у Вучићевој режији постали и потпредседник Српске радикалне странке Драган Тодоровић, и лидер Српских радикала из Републике Српске Мирко Благојевић, па чак и вој-

Амерички амбасадор кроји политику тзв. напредњака

вода Василије Видовић, тежак срчани болесник и инвалид који хода помоћу штапа. МУП Србије је, непосредно после Николићевих оптужби, демантовао да било ко планира убиство Николића, па се напредњачка кампања против Српских радикала преко демократорских медија нашла у необраном грожђу. Слушајући све те оптужбе против Српске радикалне странке и њеног председника Војислава Шешеља, постали смо сведоци тешког моралног пада Томислава Николића и Александра Вучића, који се управо

огледао у силини хистеричне кампање коју су та двојица, за рачун Тадића и Ђиласа, водили против Српске радикалне странке. А кад неко почне морално да пада, јако се тешко зауставља, до коначног политичког и личног дна.

Дно дна политике Вучића и Николића, могло би се указати већ у кампањи за локалне изборе у београдским општинама Земун и Вождовац, у којима ова два политичка калкуланта наступају са донекле измењеном причом. Још увек кокетирајући са политичким налогодавцима из Демократске стран-

ке, нудећи им масне политичке компромисе пре и после избора, њих двојица се увелико представљају и лидерима опозиције, који ће тобоже објединити опозицију, лицемерно у то укључујући и Српску радикалну странку. Иако је Српска радикална странка свима јасно ставила до знања да никада неће ући у коалицију са тзв. напредњацима, не само због њихове проамеричке политике, повезаности са тајкунима, јефтине демагогије, одсуства националне политике, већ и због издаје и чињенице да двојац Николић–Вучић, након неуспешног пуча, месецима фабрикује најстрашније лажи против СРС и њеног председника.

После серије медијских лажи усмерених против Српске радикалне странке, Вучић и Николић, у потрази за бирачима, служећи се невероватном политичком акробацијама, наступају са новом причом. Вучић и Николић покушавају да збуне бираче Српске радикалне странке, објашњавајући им како

су радикали и напредњаци заправо „једно те исто”, и да је практично свеједно за кога гласају. Можда је некада тако и било. Али сада више није. Сада су Николић и Вучић, уместо за утамниченог и поносног Војислава Шешеља, своју политичку будућност везали за шпекуланте, тајкуне и евроамеричке душебрижнике, попут бизнисмена Мирослава Мишковића и америчког амбасадора Камерона Мантера, чијој апсолутној доминацији над Србијом на путу стоји једино Српски народ и Српска радикална странка. Та криза политичког идентитета и покушај стављања у исти кош са Српском радикалном странком јасно показује да су Вучић и Николић почели не само да презиру више од 15 година проведених у Српској радикалној странци, него и ових шест месеци у служби Мантера и Мишковића.

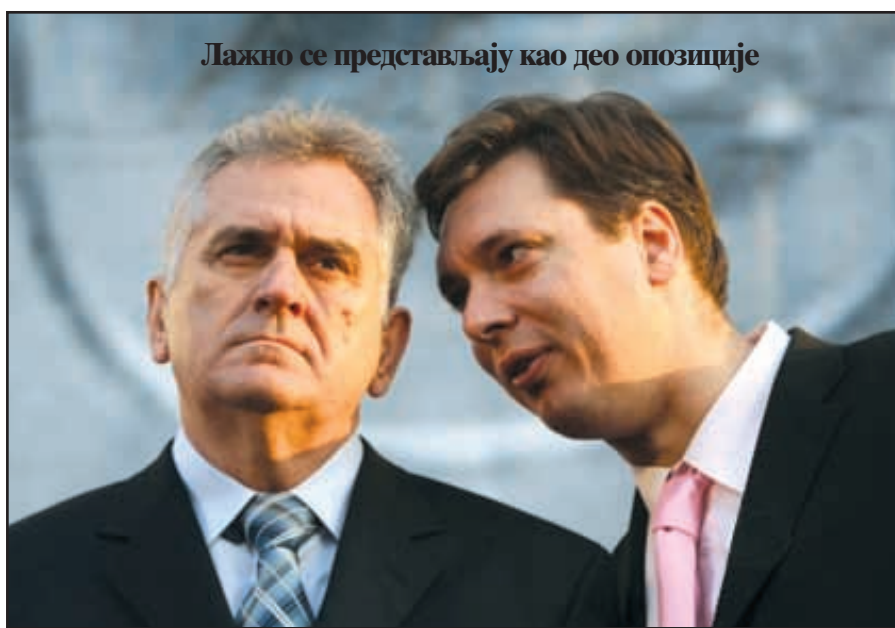
Најбољи показатељ њиховог очигледног личног и политичког самопрезира је упорно одбијање да изађу на дуел народном посланику Српске радикалне странке Немањи Шаровићу, који упорно, из месеца у месец, позива Николића да са њим укрести политичка копља у интересу грађана Србије. Не плаши се Николић Немање Шаровића или било ког другог српског радикала. Николић се плаши себе. Плаши се да се суочи са оним што је некад био, а све више се плаши суочавања и са оним што је данас постао.

Покушајем отимања и разбијања Српске радикалне странке, Николић и Вучић су нанели штету српској опозицији и учврстили, иначе прилично климаву, Цветковићеву владу. Користећи отете мандате СРС као кукавичје јаје у опозиционом блоку, које може по потреби потурити својим непослушним коалиционим партнерима, Тадић је добио на времену да настави разбијање Србије, релативизовањем питања Косова и Метохије и постепеног отвара-

ња питања северне српске покрајине, преко тзв. Статута Војводине. Појачан Николићем и Вучићем, Тадић сада има додатни маневарски простор да са једне стране дисциплинује своје партијске саборце и коалиционе партнере, а са друге да политички прилично некажњено упропаштава Србију. То му полази за руком јер је Српска радикална странка принуђена да се истовремено бори са напредњачко-демократорском медијском харангом и тешким дуговима, захваљујући Николићевим малверзацијама са бланко меницама, које је уложио у Мишковићеву Банку Интезу, нелегално подигавши неповољан кредит у име СРС док је био њен заменик председника, у нади да ће то потпуно финансијски уништити Српску радикалну странку.

Међутим, оно што највише плаши и Тадића са једне, и Мантера са друге, и Николића са треће стране, и уједињује их против Српске радикалне странке, је повратак Војислава Шешеља у Србију. Тај панични страх од суштинских промена у Србији, од почетка борбе за територијални интегритет Србије и национално достојанство српског народа, које у овом тренутку може донети само Војислав Шешељ, панично плаши политичке шибшицаре Николића и Тадића и њиховог налогодавца Камерона Мантера, чији је интерес разбијање државе Србије, што су Сједињене Државе потврдиле нелегалним признањем независности Косова и Метохије. Зато Мантерови пулени чине све што је у њиховој моћи да униште Српску радикалну странку док се Војислав Шешељ још увек налази у Хашком трибуналу.

Ова политичка симбиоза Тадића и Николића, са циљем уништења Српске радикалне странке, ће убрзано довести до тужног политичког краја Томислава Николића и Александра Вучића, јер их српски народ никада није подржавао у борби против Војислава Шешеља, него против Бориса Тадића, који је преко ноћи постао Николићев медијски савезник у борби против Српске радикалне странке. Борис Тадић и Камерон Мантер ће максимално покушати да искористе Николића у правцу разбијања Српске радикалне странке, а када Николић постане бескористан, што је већ очигледно, они ће га одбацити, јер потрошени издајници више никоме нису потребни. Тако ће Николић постати жртва сопствене политике. Политичка јама коју је Николић ревносно копао Војиславу Шешељу свих ових месеци, угостиће на крају онога ко ју је ископао, јер је Томислав Николић одавно изгубио политички компас и само је питање времена када ће у (своју) јаму коначно упасти.

Лажно се представљају као део опозиције

ПУЧЕ тиква у СНС

После свега неколико месеци од оснивања, чини се да је Српска напредна странка већ увелико почела да се осипа. Дупли аршини руководства СНС кулминирали су у „случају Ћуприја”, чиме је још једном утврђено златно правило – где има дима има и ватре.

Наиме, група грађана, чланови Српске напредне странке у Ћуприји, одржали су крајем априла у Јагодинам конференцију за новинаре како би предочили јавности колико су незадовољни односом врха странке према бившим члановима Српске радикалне странке који су прешли у њихове редове, илуструјући овај однос начином на који је изабрано руководство у Општинском одбору СНС у овом граду.

– Када је господин Николић прошле године искључен из Радикалне странке, као члан Српске радикалне странке и одборник у Скупштини општине Ћуприја, а руковођен његовом претходном политиком и идејама које је пропагирао претходних година у СРС, одлучио сам да напустим радикале и да се придружим Николићу. У њему сам видео особу која ће све оно што је најбоље из Радикалне странке да понесе са собом, а све оне лоше ствари да остави. Нисам очекивао да ће Николић у својој политици направити тотални заокрет – револутиран је сада већ бивши члан СНС-а Петар Мурић.

Овај дипломирани агроном тврди да је основни разлог незадовољства бивших чланова радикала, који данас седе у редовима СНС, „начин” на који су наметнути људи који ће да воде Општински одбор. Наиме, руководство напредњака „без пардона”, поставило је на чело ѳупријског општинског одбора бив-

Интересују их само тајкуни а не народ!

ше (избачене) чланове СПС-а који су се потом нашли под капом Бранислава Ивковића, а данас су, ето, постављени у ѳупријско руководство СНС-а.

– Николић и врх напредњака одлучили су се за гарнитуру људи која ће надале да води ѳупријски општински одбор странке. У питању је екипа, зовемо их Ивковићева група, која је некада водила СПС, коју су напустили или су одатле били истерани. Конференцију смо сазвали управо због начина на који су они наметнути да воде Општински одбор. Врх странке није имао ни мало слуха да дође да разговара са нама, члановима у самој странци у Ћуприји, већ је једноставно неким својим декретом и

начином понашања, без имало пардона, поставио поверенике, не достојивши се ни да их промовише. А, Ћуприја је мала средина и сви се овде познајемо, па ако је већ једном пропала цела Ивковићева гарнитура људи, а сви смо били сведоци када су били уцењени од стране тадашње коалиције, односно ДС-а, онда је очигледно да се данашња политика господина Николића изузетно разликује од онога што је претходних година водио и радио. Изгледа да жели да опере своју биографију и очигледно је да се стиди онога што је био – примећује Мурић.

Када је изостала посета врха странке у Ћуприји, на којој је требало да про-

Повратак у матицу

Учесници конференције, иако су пуни ентузијазма прешли у новоосновану странку, која је резултат пуча који се прошле јесени догодио у редовима српских радикала, увелико су разочарани односом врха СНС-а и његовог руководства према бившим члановима СРС у општини Ћуприја. Стога, тврди Мурић, преко 50 одсто бивших радикала, који су међу укупно 350 чланова СНС у Ћуприји, отрчали под одкриље Николића – није задовољно, и желе да се врате у матицу СРС.

– Напредна странка, без имало пардона и слуха, сатанизује и минимализује улогу бивших чланова Српске радикалне странке. Сада испливавају неки нови људи, који ће очигледно бити главни носиоци СНС у Ћуприји. А како чујем, Ћуприја у том проблему није усамљена, већ се то догађа у многим општинским одборима широм Србије.

Вучићева и Николићева центра не доступна за чланство

мовишу кандидати за челнике Општинског одбора, бивши радикали су се организовали и аутобусом отишли у Београд. Тамо су, међутим, присећа се Мурић, доживели „хладан туш“, јер нико са њима није хтео да разговара.

– Очигледно да они људи који су први пошли за господином Николићем, махом чланови Српске радикалне странке, више нису пожељни. На једном састанку самог одбора, чак штавише, и садашњи народни посланик у Скупштини Зоран Антић, дословно нам је рекао да уколико нам се не свиђа, и овако као бивши чланови СРС – нисмо пожељни! Према томе, осећам се погођеним и као човек и као особа, и желим да јавност сазна да господин Николић и његова политика није она политика коју многи очекују и мисле да ће да води – оценио је Мурић.

И дипломирани ветеринар Нада Петковић, такође је разочарана у СНС.

– Пре шест месеци постала сам симпатизер и присталица Напредне странке, руководећи се персоналном идентификацијом Томе Николића и политичком идеологијом СНС. Међутим, иако сам симпатизер и присталица ове странке, за кратко време сам увидела доста неправилности. Зато више не верујем у политичку идеологију Српске напредне странке – изјавила је ова бивша чланица СРС.

Дубоко се каје и бивши одборник СРС-а Ана Марић. Каже да није није схватила да је обманута и да је лоше проценила ситуацију на основу које је прешла у СНС.

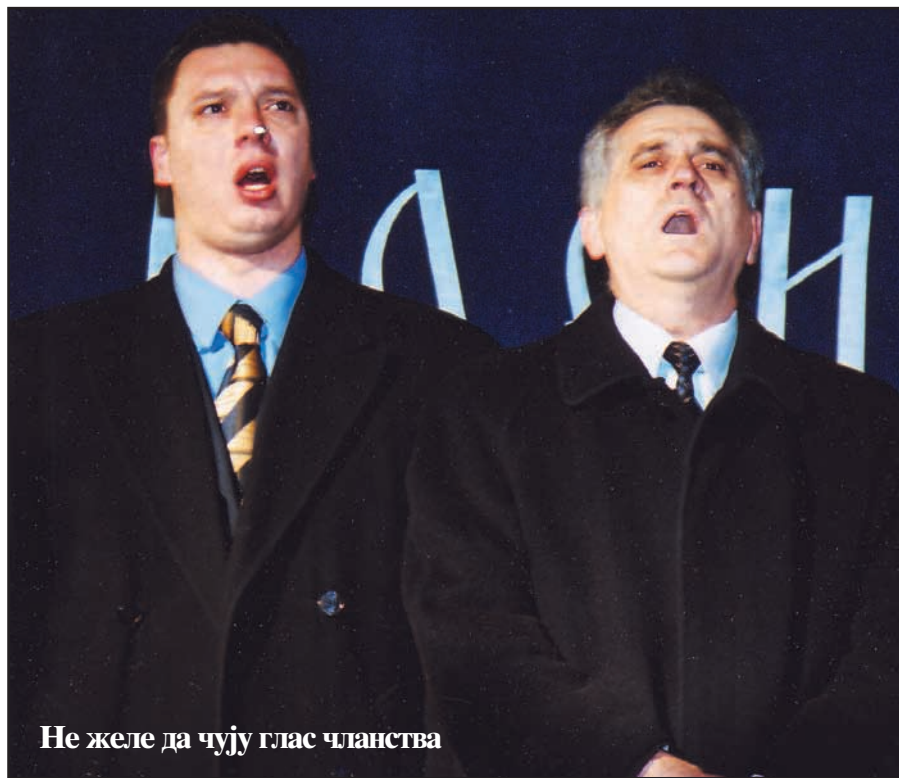
– Прешла сам у Српску напредну странку верујући да је Тома поцепао

једну странку и задржао идеологију Радикалне странке, не знајући да је његова намера да се приближи политици Демократске странке. Да сам то знала, наравно да никад не бих тако нешто урадила, јер је за мене напуштање радикала била велика морална дилема. И после свега сам, нажалост, доживела да ми Зоран Антић на састанку каже управо то да „Томи нису потребни бивши радикали у његовој странци“. На то сам само могла да га питам одакле је дошао Тома Николић и одакле је до-

шао сам Зоран Антић, и зашто Николић нема поверења у бивше радикале.

Када смо хтели да да нам овај став објасни Николић или било ко из врха странке, доживели смо да нас педесетак нико није хтео да прими. У СНС смо стигли само до обезбеђења.

Волела бих да и даље будем члан Српске радикалне странке јер се лично стидим што сам била обманута и што сам због своје погрешне процене направила овакву грешку – закључује Марићева.

Не желе да чују глас чланства

Превара звана напредњаци

Ми, потписници овог отвореног писма, напустили смо партију Вучића и Николића и вратили се у Српску радикалну странку. Вратили смо се тамо где припадамо, а прелазећи у Српску напредну странку, несмотрено и наивно смо се упустили у политичку авантуру коју нисмо могли ни да наслутимо. Постоји низ мотива и разлога због којих смо се одлучили за прелазак код поменуте двојице, али сви они имају један заједнички именитељ који стане у једну реч – обмана. Да, обманути смо крајње дрско и безобзирно. Коришћен је читав спектар демагошких конструкција да нас се убеди да пређемо у редове издајника, међу којима је најбезобразнија лаж да, уствари, није ни било покушаја пуча у странци, дакле да је разлаз само фингиран. Речено нам је, а многима су то лично саопштили управо Вучић и Николић, да је у питању политички маневар наше матичне Српске радикалне странке у сврху одстрањивања негативног медијског третмана којем смо годинама изложени, највише због отвореног супротстављања европским интеграцијама. Та-

кође, Вучић и Николић су тврдили да ће Странка путем ова два паралелна колосека лакше доћи до зацртаног циља – освајања власти у Србији. Била је то, како нам је представљено, генијална замисао коју је осмислио лично Војислав Шешељ.

И веровали смо, па на реверима најближих сарадника ове двојице још увек се налазио бец са ликом председника Шешеља. После тих првих дана, уследила је надградња ове болесне лажи. Почела је расподела фантомских функција и радних места, јер је освајање власти надохват руке. Ово је праћено општом еуфоријом чланства пошто је апсолутно сваком поједином члану обећано оно што је пожелео, па и више. Све је то за нас било потпуно ново, нас који смо навикли на рад и партијску дисциплину Српске радикалне странке. Међу оним трезвенијим зачете су прве сумње у искреност новокомпонованих напредњака, али ко да се одупре мислима о великим платама или уопште радном месту после година незапослености? Истовремено, све реакције које су долазиле из Српске радикалне странке, схватили смо као унапред договорене и очекиване у подухвату естаблирања нове, али само званично радикалима супротстављене партије. Никада, у личним контактима, Вучић и Николић нису употребили ниједну ружну реч за др Шешеља, нити су оспоравали било коју тачку програма Српске радикалне странке.

Ипак, врло брзо унета је још једна сумња у њихове намере и то приликом поделе функција унутар те нове партије. Појавили су се неки нови људи, а опробани кадрови су остали обични чланови или су постављени на неке значајне функције. Тако су прекаљени српски радикали враћени на почетне позиције, шутнути у запећак, а одборима којима је требало да они управљају сада су командовали неки нови кадрови, по први пут виђени на нашим састанцима. Најгоре је прошао Александар Ђорђевић, бивши посланик и председник одбора Српске радикалне странке на Чукарици. Иако тежак срчани болесник, претучен је и избачен

из Напредне странке. Већина тих нових људи постављена је одозго, телефонским позивом из врха партије, а тамо где су чланови одбора, у својој заблуди, демократским гласањем одбијали попућену личност, долазио је лично Александар Вучић и ултимативно постављао свог пулена.

Слика је постајала јаснија, али још увек здрав разум није могао да прихвати просту чињеницу, да смо преварени од најобичнијих издајника, дојучерашњих блиских сарадника и пријатеља, па чак и кумова др Војислава Шешеља, човека којем су ти нељуди заболи нож у леђа у сигурно најтежем периоду његовог живота.

Пут нашег отрежњења није био брз и једноставан, јер је после сваког напада на Српску радикалну странку и њеног председника следила амортизација типа „дочекаћемо ми Воју на аеродрому“. Та реченица се још увек користи у међусобној комуникацији тзв. напредњака, а издајство тумачи као начин да се ослободи неких непожељних радикалских кадрова који су високо позиционирани у страначкој хијерархији. Као да Вучић и Николић нису заузимали највиша места, као да нису били светлосним годинама изнад свих осталих, па тако њихови планови и моћ никада нису довођени у питање. Наравно, нико нас није питао када је Александар Вучић изашао у јавност са кључним политичким циљевима нове ванпарламен-

Чланске карте тзв. напредњака завршиле у корпи за смеће

<u>ДУШАНКА ПОКУБОВИЋ</u>	<u>Душанка Покубовић</u>
<u>РАТКО МРАДЕНОВИЋ</u>	<u>Младен Ратић</u>
<u>МИЛОМИР АНЂЕЛКОВИЋ</u>	<u>Анђелић Миломир</u>
<u>СИНИША СТАНОЈЕВИЋ</u>	<u>Синиша Станојевић</u>
<u>МОМИРО СТАНОЈЕВИЋ</u>	<u>Момчило Станојевић</u>
<u>ДУШАН СТАНОЈЕВИЋ</u>	<u>Душан Станојевић</u>
<u>ЈАДРАНКА ВЕЛИЧКОВИЋ</u>	<u>Јадранка Величковић</u>
<u>БИЉАНА ВЕЛИЧКОВИЋ</u>	<u>Билијана Величковић</u>
<u>ЗОРАН ВЕЛИЧКОВИЋ</u>	<u>Величковић Зоран</u>
<u>ЈЕЛЕНА ВЕЛИЧКОВИЋ</u>	<u>Величковић Јелена</u>
<u>ЈЕЛЕНА МАТЕВСКА</u>	<u>Јелена Матевић</u>
<u>ВЕРИЦА ЈОВАНОВИЋ</u>	<u>Верница Јовановић</u>
<u>РАДИСЛАВ ПЕНИЋ</u>	<u>Радислав Пенић</u>
<u>САША МАРКОВИЋ</u>	<u>Саша Марковић</u>
<u>ЈЕЛЕНА МАРКОВИЋ</u>	<u>Јелена Марковић</u>
<u>ЖЕЉКО СТАНИЋ</u>	<u>Жељко Станић</u>
<u>ТОРАН ПЕТРОВИЋ</u>	<u>Торан Петровић</u>
<u>ЗОРАН ВУЈИЋ</u>	<u>Вујић Зоран</u>
<u>ЗЛАТКО ВУЈИЋ</u>	<u>Вујић Златко</u>
<u>ЗРАЈАН ПЕТРОВИЋ</u>	<u>Зрајан Петровић</u>
<u>ЗРАЈАН СТАНИЋ</u>	<u>Зрајан Станић</u>
<u>СИМЕОН ШАБАНАВИЋ</u>	<u>Симеон Шабановић</u>
<u>ВУЈИЊКА ЈАВЛОВИЋ</u>	<u>Вујићка Јавловић</u>
<u>СНЕШАНА МИЛОСАВЉЕВИЋ</u>	<u>Снешана Милосављевић</u>
<u>БОШКО ПЕТРОВИЋ</u>	<u>Петровић Бошко</u>
<u>МИЛОШ СТАНИЋ</u>	<u>Милош Станић</u>
<u>РАДИКА ПЕТРОВИЋ</u>	<u>Петровић Радика</u>
<u>БОЖИЊИЋ ЗОРАН</u>	<u>Божичић Зоран</u>
<u>РАДИСЛАВ ПЕТРОВИЋ</u>	<u>Радислав Петровић</u>
<u>НИКОЛИЋ МИРОСЛАВ</u>	<u>Николић Мирослав</u>

Део потписа повратника у СРС

тарне партије. Нарочито болно је одјекнуло његово одрицање од Велике Србије, што је била и остала темељна идеја за којом смо се и отиснули у политику, идеја коју се усудио да јасно и гласно дефинише др Војислав Шешељ још у својим дисидентским данима. И сада је то одбачено, једном реченицом прертана је не само идеја, него и близу две деценије борбе за њено остварење. Да би колико-толико ублажио негативан одјек у избегличкој популацији, неколико дана после ове изјаве, Вучић се послужио најлицемернијим маркетиншким триком који је до сада изведен у његовој личној интерпретацији. Посетио је неколико села у Хрватској, на територији окупиране Републике Српске Крајине. Добро заштићен усташком полицијом, љубио се и грлио са преосталим Србима, те им громким гласом обећао да ће најдаље за три месеца осетити побољшање животних услова. Није рекао о чему се ради, како то мисли да изведе, ваљда је то требало да буде изненађење. Обећање је изрекао у Смоковићу код Задра, куда је пролазио 8. децембра, а сада је мај, што ће рећи да су она обећана три месеца појели скакавци. Или магарци, што је вероватније. То што Срби после његове посете са првим мраком беже у куће, што су псовани, каменовани и малтретиранци више него што је то у Хрватској нормално, то је само ситна колатерална штета једног бриљантног политичког маркетинга.

Следила је она позната прича о промаји, кући са двоје врата, окренутој према Истоку, али и у правцу Запада. Круна свих ових одрицања од основних програмских начела Српске радикалне странке била је изјава Томислава Николића „Могу и са Тадићем“. Ако је тако, шта нас то онда разликује од жуте странке? Па, та два програма аутоматски један другог искључују. Или право питање гласи, шта нас то зближава са жутим предузећем? Откада то српски националисти и патриоти имају заједничке интересе са Тадићем и његовом партијом?

Тадић се врло отворено изјаснио да су му Вучић и Николић „прихватљива опозиција“, а јавност је врло брзо добила и опипљиве доказе о конкретной помоћи прихватљивим издајницима. За убризгавање новчане инфузије напредњацима, изабрана је Вучићева приватна новина „Правда“, без обзира што јој је тираж осетно опао и што су јој дуговања огромна. Државна компанија „Телеком“ закупила је у овом гласилу издајника, 17. априла ове године, једну огласну страницу која, за само тај један дан објављивања, кошта 188.800 динара. Томе треба додати и закупљене банере на интернет презентацији Вучићеве новине, што укупно износи 330.400

Николић на муци јер му се распада странка

динара. За само један дан. Поставља се логичко питање ко је то у име „Телекома“ платио овако скупу рекламу у новинама које једва да се читају? Приватна фирма Срђана Шапера је та која још од септембра прошле године врши маркетиншке услуге за „Телеком“. А Срђан Шапер је члан Председништва Демократске странке. Ето како су се сетили да помогну отрцаној и пропалој „Правди“, све легално и чисто.

Али, помогли су и нама, схватили смо да је Демократска странка та која формира и форсира напредњаке, а не Српска радикална странка. Тако је Тадић добио две поуздане штаци у ликовима Вучића и Николића у тренутку када његова жута странка бележи најнижу популарност у српској јавности.

За ових неколико месеци проведених у редовима Вучићеве и Николићеве странке схватили смо зашто их уважавају амбасаде западних земаља, нарочито америчка, зашто Тадић не улази у полемике с њима иако га повремено нападају, те откуд то да им строго контролисани медији уступају толики простор. То је најбоље дефинисала Ана Филимоновна: „Пројекат ‘Српска напредна странка’ је намењен формирању двопартијског система у Србији по америчком моделу и у оквирима ‘евроатланског консензуса’. Под покровитељством Запада постојаће изражено прозападна оријентисана власт оличена у Демократској странци Бориса Тадића и његових сателита, а у лику напредњака ствара се њихов супарник који по демагошском кључу игра на ‘национално-патриотску’ карту“. О начину којим напредњаци намеравају да придобију гласаче, ова позната и призната руска аналитичарка рекла је следеће: „Фасада напредњака ће бити па-

радно украшена ‘европским вредностима’ и благо обојена псеудонационалном демагогијом... Помоћу напредњака ће се ‘испуштати пара’ опозиционог гласачког тела и неће се давати могућност за јачање народног супротставања“.

Да је то заиста тако, поткрепују и наша сазнања о овом двојцу са три-четири кормилара, о њиховим приватним егзибицијама и екстраваганцијама. Тек унутар те напредне странке имали смо бољу прилику да их поближе упознамо јер су, нарочито Вучић, били далеко присутнији међу чланством него у време док су имали широка овлашћења у Српској радикалној странци. Нарочиту агилност показао је Вучић, док је Николићев ентузијазам спласнуо после неколико недеља. Управо то је био повод, количина утрошене енергије, да између новопечених напредњака почне тиха расправа о томе ко је главни, Вучић или Николић. Закључак се некако сам наметнуо, већина се сложила да је Николић ногом отворио врата за једну нову, Вучићеву странку. Те да ће, када то одлучи млађани Вучић, старији Николић отићи у прошлост. Или у Бајчетину, како му драго. Тако је Вучић мајсторски искористио извесно већу Николићеву популарност коју је систематски градила читава Српска радикална странка. Иако су обојица политички образована у школи професора Шешелја, сада смо јасно видели да је Николић био лењ ђак, али изгледа срећнији од Вучића који је све своје оцене морао да заради.

У својству Николићевог заменика, Вучић је решавао сва питања, од техничких до кадровских. Ако би покушај отимања просторија локалног одбора Српске радикалне странке пропао, Вучић је очас проналазио решење. Ако не он лично, онда неко од његових оперативаца којима је даноноћно окружен. У сваком случају, увек је био доступан и присутан при свим већим акцијама или важнијим скуповима. Тако, у приватним разговорима који су тих оснивачких дана били чести, неки од нас имали су прилику да упознају једног другачијег Вучића, који баш и није толико скроман, породичан и предат националној борби. Отворено се хвалисао својим богатством које је стекао у породичном бизнису, између осталог преко предузећа „Бео клиника“ путем којег се обезбеђују медицинске услуге свих врста широм Србије и држава насталих распадом Југославије. Такође, представљао се и као истанчан познавалац вина, који путује широм света како би дегустирао и куповао најскупља вина. Логично, уз светског човека таквог формата, иде и адекватна гардероба, накит и миомириси. О свему томе, тим ситницама од пар бедних стотина или хиљада евра, увек је давао корисне

савете. Ипак, највеће запрепашћење код свих који су то чули из његових уста, изазвали су његови еписки подухвати у сфери секса. Из свега приложеног произилази да се ради о човеку који жање успехе у свему чега се дотакне, од плеса, преко бизниса, па све до генијалних интелектуалних достигнућа. Зато смо сигурни да се ради о правом генетском феномену, Супермену који више нема разлога да прикрива своју суперорност. Мада, неко стручнији би рекао да потеря за задовољствима има узроке у незадовољствима.

Са друге стране, Николић је деловао као много скромнији и генерално одмеренији лидер. То што смо га ретко виђали ипак није зауставило колебање информација међу члановима који су дошли из Српске радикалне странке, па је убрзо и његов званични имиџ доведен под велики знак питања. Повод је имао корене у прошлости, тако да је познат само радикалима са дужим стажом.

Толико о моралу Николића, човека који оптужује седам година затвореног Шешелја да намерава да га убије, набраја имена потенцијалних убица, скоро потпуно анонимних људи и што је најгоре, инвалида.

И како да останемо са таквим људима, како да верујемо да они хоће заиста добро, наводно свом, српском народу?

Политика њихове странке је саздана од свакодневних договора са диктатором Тадићем и провокација својих бивших колега. Па, нису ваљда ова двојица, Вучић и Николић, управо овим редоследом, будућност Србије? Дистанцирали су се од свега што су радили протекле две деценије. Још горе, најгоре, ископали су ров између себе и најбољих пријатеља. Понашају се као две тек рођене бебе, ослобођене било каквог хорора прошлих ратова и тешких година. И немају никакву моралну одговорност низашта, ни приватно, ни политички. Зато што су бебе. Питање је да ли се они још увек зову Александар Вучић и Томислав Николић. Ред би био да добију и нова имена, ова им је дао њихов политички отац др Војислав Шешелј.

Е, зато што нећемо да учествујемо у рађању новог политичког монструма у нашој земљи Србији, ми, долепотписани, враћамо се тамо где припадамо. Тамо одакле смо у незнању и наивности отишли, у Српску радикалну странку! У једину српску патриотску странку која се свим снагама бори за све Србе и све српске земље!

Живела Велика Србија!

Живела

**Српска радикална странка!
Живео пркосни српски јунак
Војислав Шешелј!**

Како ЕУ поткрада Србију

Све озбиљне државе донеле су антикризне програме. Обаминим планом се предвиђа ограничавање плата руководиоцима у компанијама које ће добити помоћ од државе. У Русији председник Медведев смањује председнички апарат. Руски премијер Путин је отпустио 150 људи из своје администрације.

Ипак, у малој и сиромашној Србији, власт вођена ЕУ догмом и интересима домаћих монополиста, понаша се као да је Србија најбогатија земља на свету.

Уместо штедње, прибегло се расипништву најгоре врсте. У периоду економске кризе, једнострано се примењује Прелазни трговински споразум са ЕУ, који, према изјави министра финансија од 6. децембра 2008. године, производи буџетски губитак од око 267 милиона евра!

Ако би одустала од једностране примене Прелазног споразума, власт би могла да за неколико пута увећа давања из буџета предвиђена за антикризни програм (око 84 милиона даје држава, остало су неизвесни банкарски кредити).

Такође, ако би власт одустала од једностране примене Прелазног трговинског споразума са ЕУ, буџетски дефицит од 580 милиона евра би био скоро преполовљен.

Ако би се средства која се губе применом Прелазног трговинског споразума са ЕУ усмерила ка привреди, суб-

венције привреди би могле бити увећане за скоро 8 пута, или, ако би средства била усмерена ка Републичком заводу за здравствено осигурање, он би имао скоро 7 пута већа средства.

Сума од 267 милиона евра је већа и од издатака предвиђених за субвенције пољопривреди од око 212 милиона евра, али и од суме од око 192 милиона предвиђене за Националну службу за запошљавање (буџетске цифре су израчунате према курсу из периода када је усвајан буџет).

Исто тако, сума од 267 милиона евра је само за 17 одсто мања од укупног буџетског издвајања за дејчу заштиту.

Поређење буџетских издатака и губитка који производи одлука о примени Прелазног споразума, показује и да је влада могла за тих 267 милиона евра, да финансира рад следећих институција: Народне скупштине, укључујући посланике и стручне службе, на коју одлази око 23 милиона евра, Министарства за Косово и Метохију које добија 47 милиона евра, Министарства за спољне послове, укључујући дипломатско-конзуларна представништва, на које одлази око 67 милиона евра, Министарства правде, укључујући Управу за извршење заводских санкција и Дирекцију за управљање одузетом имовином, којима припада око 74 милиона евра.

Дакле, све ове институције укупно „коштају” Србију око 211 милиона

евра, што је око 55 милиона евра мање него што износи губитак настао једностраном применом Прелазног трговинског споразума са ЕУ!

Ипак, без обзира на ове податке, све те институције су на сталном удару медија, посебно Народна скупштина Републике Србије, која је готово сатанизована.

С друге стране, катастрофална одлука о једностраној примени Прелазног трговинског споразума са ЕУ се ретко критикује у медијима. Још ређе се тражи њено укидање због штедње. Слично се може закључити и када се ради о Министарству економије, на које одлази скоро невероватних 516 милиона евра!

Из Министарства за локалну самоуправу најављују отпуштање 8.000 локалних државних службеника у наредних 4 године. Тако ће се наводно уштедети 12 милиона евра. Али та цифра је преко 20 пута мања од оне коју губимо једностраном применом Прелазног трговинског споразума са ЕУ! Једино што ће власт постићи овом одлуком о отпуштању локалних службеника је повећање незапослености у Србији и снижавање нивоа услуга локалне администрације.

У том контексту замена теза или избегавања правих тема поводом питања штедње, поставља се и питање коме одговара једностранна примена Прелазног трговинског споразума са ЕУ или коме одговара овакво расипништво у периоду економске кризе. Наравно, Бриселу који спроводи своју неоколонијалну економску политику према Источној Европи, али и појединим трговачким монополистима као што је компанија „Делта”. На пример, директор „Делта Максија”, у својој изјави од 11.1.2009. је признао да ће трговина у Србији имати користи од једностране примене Прелазног трговинског споразума са ЕУ.

Дакле, све док власт буде избегавала ове велике проблеме, не може бити ни говора о истинској штедњи у периоду економске кризе.

Власт мора да повуче одлуку о једностраној примени Прелазног трговинског споразума са ЕУ!

Огромне паре које Србија „поклања” богатој Европској унији морају бити усмерене ка нашим најсиромашнијим грађанима, незапосленима, за побољшање здравствене и дечје заштите, ка нашим пољопривредницима и нашој привреди!

Власт мора да престане да помаже монополисте као што је компанија „Делта”. Власници те компаније су већ довољно богати и не треба им помоћ државе зарад увећавања њиховог богатства!

Једнострана примена Прелазног трговинског споразума са ЕУ показује да Брисел поткрада Србију!

Брисел отима од наших грађана 267 милиона евра!

За те паре би се могло изградити око 60 обданишта или 50 дневних боравака за децу, са обезбеђеним превозом, и могао би се набавити нов намештај за 150 школа, изградити 50 физкултурних сала, доградити 22 школе или санирати 90 школа, изградити 15 нових школа!

За паре које нам Брисел отима би се могла изградити 3 нова моста у Београду!

Како ЕУ елиминише српска грађевинска предузећа!

Како „реформе” ЕУ изгледају у пракси, или како ЕУ уништава српска предузећа, показује следећи пример: Аустријски „Пор” који ће за најмање 118,640 милиона евра градити мост на доњем шпицу Аде Циганлије, није имао конкуренцију међу домаћим грађевинцима, некада чувеним у свету **јер нису ни учествовали на тендеру!** Разлог за елиминисање домаћих предузећа су услови Европске банке за обнову и развој који су направљени тако да су непремостиви за домаће грађевинце. Први услов EBRD-а је био да извођач има обрт средстава од 200 милиона евра у последњих 5 година. Други је да је саградио бар три моста слична ономе за који се конкурише, и то у последњих десет година, и трећи, да фирма буде технички оспособљена. Наша једина фирма која испуњава ове услове је „Мостоградња” јер има механизацију за градњу моста на пловним путевима као што је случај са мостом код Аде Циганлије. Последњих година, међутим, није градила велике мостове, јер пробриселска власт није хтела да јој помогне.

Такође, и потпредседник Привредне коморе Србије износи да су стране фирме донеле нове услове, и да се од наших предузећа која конкуришу за неки посао тражи да су нешто значајно изградиле у последње три године. **Због тога су сви већи пројекти, као што су путеви и мостови, додељивани страним фирмама иако нема доказа у пракси да су способније од наших.**

Слична ситуација се поновила и 2006. године у вези са изградњом новог

моста и реконструкцијом старог моста код Бешке на Дунаву. Представници Синдиката грађевинарства Србије и Републичког гранског синдиката грађевинарства „Независност” јавно су изразили своје незадовољство чињеницом да српски конзорцијум који су чинили „Мостоградња”, „Планум”, „Гоша”, МИН, „Иван Милутиновић” и „Заваривач” није добио посао на изградњи новог моста код Бешке иако су независне комисије оцениле ту понуду као најповољнију! Удружена српска предузећа су успела да надмаше све иностране фирме по квалитету понуде. Али, Европска банка за обнову и развој и Европска инвестициона банка су дисквалификовале домаћи конзорцијум јер наводно не испуњава критеријуме! Узалуд су из домаћих фирми упозоравали да ће кредите тих банака враћати грађани Србије. Европска банка за обнову и развој (укупан посао на санацији и изградњи мостова код Бешке је, иначе, вредан 40 милиона евра) чак ни реконструкцију моста код Бешке није хтела да повери „Мостоградњи”. Наводно, јер је ова фирма 2005. године имала недовољан профит. Отворено је фаворизована другопласирана „Алтина” иако је понуда те фирме била два милиона скупља. (Иначе, мост код Бешке је **седмдесетих управо градила „Мостоградња”**). Епилог је био да су уговор за санацију постојећег и изградњу новог моста код Бешке добили „Алпина мајредер” и ДСД, а за једног од подизвођача – наша „Мостоградња”.

С друге стране, у Русији су широм „отворена врата” за наше грађевинска предузећа. Предузеће „Иван Милутиновић–ПИМ” је у јулу 2008. године потписало уговор о изградњи луке у месту Приморск на Азовском мору у Русији, у вредности од 360 милиона евра. Београдски „Напред” је у августу 2008. потписао уговор о градњи трговачког центра у главном граду републике Коми, у вредности од 45 милиона долара, истовремено гради и хотел, у вредности од

70 милиона долара, у Јарославској области.

Али власт због пробриселске идеологије не жели да сарађује са Русијом иако је то наша једина економска шанса!

С друге стране, док у Србији гуши домаће грађевинске фирме, Европска банка за обнову и развој улаже средства у експанзију аустријске осигуравајуће групе Уника у Хрватској, Чешкој, Мађарској и Пољској!

Ови примери показују шта је суштина ширења ЕУ, помагање фирмама из Западне Европе да униште конкуренцију у Источној Европи!

Брисел уништава наша грађевинска предузећа!

Како ЕУ уништава српску пољопривреду

Након једностраног ступања на снагу Прелазног трговинског споразума са ЕУ, увозиће се, без царине, у неограниченим количинама следећи производи: коњи, живе свиње, живе овце и козе, домаћа живина, свињско месо, коњско месо, други кланични производи од говеђег, свињског, овчијег, козијег и магарећег меса, живинска и птичја јаја без љуске, жуманца од јаја, птичја јаја у љусци, шпаргале, тиквице, артичоке, поврће, некувано или бланширано, слатки кромпир, бадеми, кестење, pistaћи, банане, урме, смокве, грожђе свеже или суво, диње, крушке, шљиве и суве шљиве, малине, купине, дуње, λογαњасте бобице, црне, беле или црвене рибизле, поморанџе, пшеница и напoлница, тврда пшеница, пир за сетву, пир остали, раж, јечам, пиринач, брашно ражано, семе поврћа, шећерна репа, биљни сокови и екстракти, свињска масноћа, сојино уље, сирово уље, маслиново уље, џемови, јагоде, брашно, прах и пелете од меса или месних отпадака, чварци, талог од вина, вински камен и друго. То је само у првој години примене овог штетног споразума са Бриселом. У наредним годинама се повећава број производа за које се укида или смањује царина!

Жута пљачка Београђана у режији ДС

• *Оптимачина „Ушће” – у користи тајкуна, а на штету Београђана!*

Корупција и криминал, као уобичајени механизми политичког деловања Демократске странке, поново су узбуркали целокупну српску јавност. Овај пут буџет града Београда био је „епицентар” пљачке и „демократске” отимачине какву историја града Београда до сада у својим аналима није забележила. Начин на који је извршена пљачка века није забележила ниједна земља на свету и вероватно ће једног дана да се изучава као најочигледнији пример институционалне корупције.

Можда је тешко поверовати, али све чињенице и сви докази указују на то да је бизнисмен Петар Матић, од „демократске” власти и „демократских” институција, буквално на поклон добио 4,58 хектара градског грађевинског земљишта у Београду и издејствовао да се експресно промени урбанистичка намена поклоњеног земљишта. Тиме

је, веровали или не, градска каса остала „краћа” за најмање 40 милиона евра!

Како је могуће да један бизнисмен, односно тајкун, гратис добије нешто што је државна својина?! Могуће је када постоји јака спрега режима и тајкуна.

Управо та спрега је омогућила Петру Матићу да по багателној цени „купи” зграду ПЦ „Ушће”, а затим и на поклон добије 4,58 хектара земљишта, а све то наводно у интересу града и његових становника, иако су баш управо они овим криминалом оштећена страна.

Материјални докази несумњиво потврђују да је реч о великом криминалу и спрези тајкуна и ДС-а. Листајући преко 3.000 страница докумената које је о пљачки века прикупио Антикорупцијски тим Српске радикалне странке, веома је једноставно хронолошки и суштински разобличити дил „демократског” режима и тајкуна Петра Матића.

Дакле, како је Матић по багателној цени дошао до зграде ПЦ „Ушће” и гратис земљишта за изградњу новог мултифункционалног шопинг-мола?!

ПЦ „Ушће” на добом!

Национализована зграда Пословног центра „Ушће”, познатија као „зграда ЦК”, је у НАТО агресији на СРЈ 1999. године погођена са неколико ракета томахавак, због чега је 18.000 м² пословног простора у државној својини било ван сваке употребе. Након „демократских” промена 5. октобра 2000. године, нови режим је почео да трага за прихватљивим решењем које би требало да ПЦ „Ушће” стави у употребну функцију. Према ставу надлежних у тадашњој савезној дирекцији за имовину, реконструкција зграде није долазила у обзир, јер тада држава за то није имала довољно новца.

Према наводима из докумената које поседује Српска радикална странка, „Енергопројект” је у студији о стању ПЦ „Ушће” утврдио да је зграда била „у конструктивном смислу у добром стању и поред чињенице да је погођена са 7 пројектила томахавак”. Како се наводи у студији, било је неопходно „само на појединим деловима ојачати конструкцију због малог нагиба зграде у правцу Сава центра”. Реконструкција комплетне зграде би коштала „око 20 милиона долара”, а ове радове би изводила југословенска предузећа.

Такође, према наводима „Енергопројекта”, постојале су „гаранције израелских банака на 50 милиона USD”, а доградња анекса објекта површине од 12.000 м² „требао би да буде предмет посебног договора”.

Међутим, судећи по догађајима који следе, очигледно је тадашњем (и садашњем) режиму само продаја зграде ПЦ „Ушће” била пожељна опција.

Закуп или продаја?!

Потенцијални купац (или купац) руиниране зграде ПЦ „Ушће”, кога је режим одбацио, био је „Југословенско-израелски пословни центар” из Тел

Фото: Ружица Николић

Авива (Израел). Према наводима из документа од 8. марта 2001. године „о одржаном састанку у Савезној дирекцији за имовину СРЈ поводом продаје зграде на Ушће”, јасно се може закључити да су том приликом Израелци српским властима дали две понуде.

Прва понуда је подразумевала склапање уговора о закупу на период од 25 година. Држава би од закупнине годишње зарађивала 250.000 USD, док би Израелци уложили 20 милиона USD за реконструкцију и адаптацију руиниране зграде ПЦ „Ушће” по највишим стандардима. Рок за градњу износио би 3 године, а после истека 25 година (што значи 2026. године), комплетна зграда била би враћена држави на коришћење и управљање. Друга понуда Израелаца је подразумевала продају зграде у руинираном стању, уз утврђивање вредности, како зграде тако и земљишта на ком се зграда налази.

Дакле, „на столу” су биле две понуде инвеститора из Израела. Какве кораке „демократски” режим даље предузима?! На који начин ће режим перфидно ескивирати могућност давања зграде ПЦ „Ушће” у закуп и тако помоћи тајкунима Петру Матићу и Миодрагу Костићу „Колету” да дођу до плена?!

Фалсификован оглас

Већ крајем марта 2001. године Савезна дирекција за имовину СРЈ упућује Савезној влади предлог да се распише оглас за прикупљање понуда и то за: 1) реконструкцију зграде ПЦ „Ушће” (што подразумева закуп на одређен временски период) и/или 2) продају руиниране зграде ПЦ „Ушће”. Лист „Политика”, 30. јуна 2001. године, објављује оглас за прикупљање понуда у циљу „продаје” зграде ПЦ „Ушће”, и то без позива за **реконструкцију** зграде, што значи да је тадашња савезна влада (председник Савезне владе био је Мирољуб Лабус из ДС-а) одиграла кључну улогу да се оглас формулише на овакав начин!

У огласу се даље наводи да ће „конкурс спровести конкурсна комисија”. Међутим, према документацији коју поседује СРС, може се јасно закључити да је Савезна дирекција за имовину, тек 14. августа 2001. године донела решење о образовању Комисије за отварање припелих понуда за „продају” спорне зграде. Дакле, ако је рок за пријем понуда на конкурс износио 30 дана, нејасно је ко је онда радио на спровођењу конкурса?! Очигледно да комисија није постојала пуних месец и по дана, а у огласу је било јасно наведено да ће управо та (тада непостојећа) комисија спровести конкурс!

Ова комисија, по формирању, сачињава Извештај о избору најповољнијег понуђача у циљу „**продаје или рекон-**

струкције” ПЦ „Ушће”, иако у огласу није стајала могућност „**реконструкције**”, већ само могућност „**продаје**”. Очигледно, „демократском” режиму у интресу је било да избегне ситуацију да се на оглас јаве заинтересовани инвеститори који би дали повољне услове реконструкције (што подразумева закуп на одређен период), као што су то понудили Израелци. А зашто само продаја зграде долази у обзир, врло је једноставно закључити.

Тандем Матић-Костић

Према оцени Комисије, најповољнији понуђач на конкурс за продају зграде ПЦ „Ушће” је био Конзорцијум „MPC GROUP” из Београда са понуђеном ценом од 300 милиона динара, односно 10 милиона ДЕМ. Овај конзорцијум су заправо чинили бизнисмени Миодраг Костић „Коле” и Петар Матић са својим фирмама: „Internacional trading partners L.T.D.”, „MK commerce d.o.o.” и „Union intertrade L.T.D.”

На основу одлуке Савезне владе, купопродајни уговор са наведеним конзорцијумом закључен је 25. децембра 2001. године. Међутим, интересантно је да уговор није потписан са конзорцијумом „MPC GROUP” из Београда који је учествовао и победио на конкурс, већ са фирмом „European construction d.o.o.” из Београда, која није учествовала на конкурс јер тада није ни постојала.

Ово ново предузеће је уписано у регистар мешовитих предузећа Савезног министарства за економске односе са иностранством тек 18. децембра 2001. године. Дакле, ово предузеће уопште није учествовало на конкурс, већ је настало после скоро 4 месеца откако је завршен конкурсни рок, односно 7 дана пре него што ће бити потписан уговор о купопродаји. Тако Миодраг Костић „Коле” у новом предузећу има власнички удео од 50 одсто, док преосталих 50 одсто има Петар Матић.

Међутим, нешто касније „Коле” ће се повући из новоформираног предузећа, тако да Матић остане прави купац и власник ПЦ „Ушће”. Каква је улога Миодрага Костића била у овој отимачини ПЦ „Ушће” није познато, осим што је познато да је он лично био један од финансијера Демократске странке, и од 1996. године њен директор.

И Тадић саучесник!

Да приликом склапања овог посла између Петра Матића и актуелног режима држава Матићу не може и не сме уступити и земљиште које се простире око ПЦ „Ушће” били су на време упозорени челници режима у Савезној влади. Конкурсна комисија од 5 чланова, 19. октобра 2001. године, је на захтев директора Савезне дирекције за имовину, сачинила и потписала мишљење у

коме се наводи да се земљиште око ПЦ „Ушће” налази „у државној својини и да предмет купопродајног уговора може бити искључиво зграда ПЦ „Ушће”, а не и градско грађевинско земљиште које је власништво Републике Србије”.

Директор Савезне дирекције за имовину, 22. октобра 2001. године, проследио је мишљење Савезној влади и то као упозорење да се (данас спорно) земљиште не може уступити Матићу. Дописи истоветне садржине и истог датума су упућени „на руке”: Драгиши Пешићу, председнику владе; Мирољубу Лабусу, потпредседнику владе; Зорану Живковићу, министру унутрашњих послова и Јовану Ранковићу, министру финансија. Међутим, и поред тога, Савезна влада је донела одлуку да се закључи криминални уговор са фирмом Петра Матића.

Уговором о купопродаји ПЦ „Ушће”, у првом члану је предвиђено да је „продавац власник зграде која се налази на катастарској парцели 2338 и гараже на парцели 2338”. У другом ставу истог члана стоји да „купац као власник објекта има право коришћења земљишта око објекта, а у границама грађевинске парцеле 2338, односно парцеле 2337”.

Ипак, данас без имало стида сви актери перу руке од овог посла, тврдећи да им није јасно како је држава Матићу поклонила 4,58 хектара земљишта. „Верујте, то нисам знао, али није мој посао да то знам, драго ми је што сте ме информисали о томе. Али с друге стране, то је нешто што захтева, онда, да се ствари испитају” – изјавио је Борис Тадић поводом ове афере. Притом Тадић намерно или случајно заборавља да је лично био министар телекомуникација у Савезној влади која је одлучила да се распише оглас за продају ПЦ „Ушће”, што је на крају резултирало склапањем оваквог уговора.

Како тајкун каже...

Чињеница да Матић није могао и није смео да гради нови објекат на поклоњеној парцели, за њега није представљала никакав проблем. За то су се постарали челници града Београда. Потреба за ширењем империје, наводно у интересу грађана и нових радних места, показала се јачом од закона и Генералног урбанистичког плана града Београда. Матић је, уз финансирање трошкова, преко своје фирме „European Construction“ челницима града Београда упутио захтев да се израде два детаљна урбанистичка плана за „Блок 16“. То је од стране градске власти и учињено у два наврата, прво 2004. године, а затим и 2007. године. Измене и допуне урбанистичких планова су скројене према Матићевој жељи и мери!

Једноставно, извршено је спајање поклоњених парцела. Две засебне катастарске парцеле су спојене у једну, а од јавне зелене површине направљено грађевинско земљиште! То је верификовала и Скупштина града Београда, у којој је тада (и сада) доминирала ДС!

Притом, у члану члану 10 Уговора о купопродаји ПЦ „Ушће“ (са земљиштем) јасно стоји: „Купац се обавезује да учини све напоре у циљу изградње објекта на земљишту на коме се непокретност налази, према идејном решењу које је било саставни део понуде

купца“. С друге стране, у идејном урбанистичком решењу града Београда, на локацији ПЦ „Ушће“, децидно је стајало: „Предложеним решењем зграда се уклања у потпуности, те се на припадајућем простору предвиђа изградња комплекса нових зграда. Површина ових зграда је 30.000 м²“.

Дакле, купљена зграда уопште није порушена, већ је реконструисана и то у већој површини од дозвољених 30.000 м². Према измењеном регулационом плану из 2004. године, градске власти су Матићу у јуну 2006. године омогућиле и одобриле изградњу објекта површине 91.630 м². То је подразумевало надземну површину од 41.163 м² и подземну површину (гаража) од 50.467 м². Међутим, како је накнадно било неопходно легализовати изградњу још 25.000 м², извршена је измена регулационог плана 2007. године. Тако је Матић, у јуну 2008. године, добио ново одобрење од градских власти. Тим одобрењем дозвољава му се изградња објекта укупне површине 117.138 м². То је подразумевало одобрење за укупну градњу 65.449 м² надземно и 51.689 м² подземно.

У плану Матићеве компаније „MPC Properties“, која је данас званично власник целокупног комплекса „Ушће“, је изградња још једне зграде „близнакиње“. Тако је најављено да ће цео пословни комплекс на крају достићи, ве-

ровали или не, чак 130.000 м²! Иначе, оснивач „MPC Properties“ је „BAL-KANS REAL ESTATE B.V.“ из Холандије. Реч је о офшор компанији која служи као параван за избегавање плаћања годишњег пореза на добит у Србији. Власник 25 одсто капитала „MPC Properties“ у јануару 2008. године, поставила је америчка банка „Мерил Линч“.

СРС тражи Анкетни одбор

Поводом целе ове афере, један од њених актера, Зоран Алимпић из ДС-а, замењује тезе и каже: „Ми смо проценити да је изградња таквог објекта значајна за развој града и нема сумње да је тако“. Алимпић сматра да „увек има људи којима се нешто не допада“, али ни он сам не спори да је град могао добро да заради да је земљиште дато на лицитацију. „Можда смо ми и могли да поделимо то земљиште на мање парцеле и тако добијемо више новца, али није само то циљ града. Београд треба да се развија, а ПЦ „Ушће“ је корак напред“ – каже Зоран Алимпић.

Очигледно је да Алимпић не жели да прихвати чињеницу да овде није споран „развој Београда“. Споран је начин на који је једном тајкуну, захваљујући ДС-у и „демократским“ институцијама, омогућено да једноставно опљачка Београђане и државу Србију.

Чињеница је да је Петар Матић, уз помоћ јаке спреге са режимом, успео да целокупан посао заврши у своју корист, а на штету државе и грађана. Посебно је скандалозно то што је „демократски“ режим омогућио Матићу да земљиште перфидно приграби куповином саме зграде ПЦ „Ушће“. Тиме је изостављена јавна лицитација, а управо због изостанка јавне лицитације, буџет града је изгубио више од 30 милиона евра! Или боље речено, режим је частио Матића са више од 30 милиона евра!

За ову плачку нико до сада није одговарао јер одговорни не виде да је у овом случају, како они кажу, „било шта спорно“. Због тога је Посланичка група СРС у Скупштини Србије поднела иницијативу за оснивање Анкетног одбора који би испитао све незаконитости у вези с купопродајом ПЦ „Ушће“. Да ли ће Анкетни одбор бити формиран или не, не зависи од радикала, већ искључиво зависи од воље Бориса Тадића и ДС-а. Притом, незаборавимо да Борису Тадићу и ДС-у није у интересу да се ова афера разреши и да кривци одговарају!

• Оснивач и издавач: др Војислав Шешелъ • Главни и одговорни уредник: Елена Божић Талијан • Заменик главног и одговорног уредника: Марина Томан • Помоћник главног и одговорног уредника: Момир Марковић • Техничко уређење и компјутерски прелом: Северин Поповић • Лектор: Лазар Мацура • Адреса редакције: Трг победе 3, 11080 Земун • Штампана: ДОО „Драгић“, Ђорђа Јоановића 20, 23000 Зрењанин.